

Sygn. akt: I C 1018/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	sekretarz sądowy Agata Cherek

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa **P. (...) we W.**

przeciwko **M. T.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 650 zł,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od powoda P. (...) we W. na rzecz pozwanego M. T. kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu,
4. nakazuje ściągnąć od powoda P. (...) we W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku

Sygn. akt I C 1018/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibę we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w pozwie wniesionym w dniu 6 października 2017 roku przeciwko M. T. o zapłatę kwoty 5 698,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 06 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany M. T. oraz Bank (...) S.A. zawarli w dniu 2012-12-17 umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Powód wskazywał, iż pozwany

nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, Bank (...) S.A. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej. Powód twierdził, iż w treści wezwania Bank (...) S.A. poinformował pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania przedmiotowa wierzytelność zostanie przelana na rzecz P. (...). Zgodnie ze stanowiskiem powoda pozwany pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego w dniu 2015-11-20 Bank (...) S.A. zawarła z P. (...) umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej o numerze (...). Dalej powód wywodził, iż w dniu 2016-06-01 strony zawarły, na czas oznaczony, umowę ugody. Zgodnie z jej treścią pozwany złożył wprost oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady jak i wysokości, wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu, w wysokości 6 307,92 zł (kwota bazowa ugody) i zobowiązał się do jej spłaty. Powód wskazywał, iż strony zgodnie ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne liczone od kwoty bazowej ugody, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, należnych za cały okres trwania ugody. Zgodnie z zapisami umowy ugody, w przypadku dokonywania wpłat w wysokości i w terminach określonych harmonogramem ugody wysokość odsetek umownych wynieść miała 911,28 zł. Powód powołując się na treść ugody wywodził, iż kwota 7 219,20 zł została rozłożona na raty, których wysokość oraz terminy płatności zostały szczegółowo uregulowane jej postanowieniami. W wykonaniu ugody pozwany dokonał na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 1. 400,00 zł, z tym że na poczet należności głównej (kwota bazowa ugody) zaliczono wpłaty w wysokości 1. 078,49 zł, a na poczet odsetek umownych, naliczanych zgodnie z postanowieniami ugody od kwoty niespłaconej kwoty bazowej ugody zarachowano wpłaty w wysokości 321,51 zł. Stąd powód dochodził kwoty ugody pomniejszonej o kwotę dokonanych wpłat. Powód powołał się też na postanowienia ugody, zgodnie z którym niespłacenie dwóch kolejnych pełnych rat dawało wierzycielowi prawo wypowiedzenia ugody, którego realizacja skutkować miała wygaśnięciem umowy, a kwota zadłużenia uznana przez stronę pozwaną powiększona o dalsze odsetki w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie obowiązującej w dacie powstania opóźnienia pomniejszona o dokonane wpłaty, stawała się natychmiast wymagalna. Wobec niedopełnienia warunków ugody, została ona – zgodnie z twierdzeniami powoda - skutecznie wypowiedziana. Stąd powód wskazywał, iż zobowiązanie pozwanego, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosiło na dzień złożenia pozwu kwotę 5 698,28 zł, w skład którego wchodziła należność główna (niespłacona kwota bazowa ugody) w kwocie 5 229,43 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na kwotę odsetek umownych na podstawie postanowień ugody od kwoty bazowej ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami umowy ugody, składa się kwota 200,07 zł, natomiast na kwotę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczoną zgodnie z ugodą od kwoty bazowej ugody w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, naliczaną od dnia 2017-05-25 do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa w sprawie, składa się kwota w wysokości 268,78zł.

Wreszcie powód uzasadnił stanowiska dotyczące okoliczności i przyczyn podpisania ugody. W pierwszy rzędzie odniósł się do przedawnienia roszczenia i skutków zawarcia ugody w odniesieniu do przedawnionego roszczenia. Powołując się zasadę swobody zawierania umów wywodził, że strony mogą zmodyfikować łączący je stosunek prawny także przez jednostronne ustępstwa wierzyciela, przy czym modyfikacja zobowiązania dłużnika, polegająca na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego nie sprzeciwia się – zdaniem powoda - właściwości stosunku prawnego, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego. Tylko umawianie się co do innego okresu przedawnienia niż ustawowo przewidziany jest objęte zakazem zawartym w art. 119 k.c, ale nie dotyczy to wymagalności roszczenia, od której, zgodnie z art. 120 § 1 k.c. zależy rozpoczęcie terminu przedawnienia. Z ustawowego zakazu przedłużania lub skracania terminu przedawnienia wynika natomiast, że udzielone jednostronnie przez wierzyciela dłużnikowi odroczenie terminu do spełnienia świadczenia oraz umowa stron zmieniająca termin wymagalności roszczenia, a zawarta już po upływie pierwotnemu terminu, przesuwa wprawdzie moment aktualizacji obowiązku dłużnika, ale nie wpływają na początek biegu przedawniania - biegania on od pierwotnego terminu wymagalności. Dodatkowo powód wskazywał, iż strona pozwana, poprzez podpisanie ugody, gdzie zostały wyszczególnione kwoty składowe wartości przedmiotu sporu, zaakceptowała na piśmie dług w całości. Podkreślił również, że umowa zmieniająca termin wymagalności roszczenia zawiera w sobie uznanie długu. Podpisana ugoda miała według powoda na celu, zgodnie

ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie, nadać stosunkowi łączącemu strony walor pewności i bezsporności. Nadto w treści ugody strony ustaliły również wysokości naliczanych odsetek, co zostało wykazane powyżej.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, postanowieniem z dnia 05 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 1927854/17 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Na kolejne wyznaczane w sprawie terminy rozpraw – w dniu 20 lutego 2018 roku, w dniu 27 marca 2018 roku oraz w dniu 26 kwietnia 2018 roku – pozwany nie stawił się.

Natomiast powód w piśmie procesowym z dnia 09 kwietnia 2018 roku cofnął pozew w części dotyczącej zapłaty kwoty 450,00 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5 248,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 5 698,28 zł od dnia złożenia pozwu do dnia 22 stycznia 2018 roku, od kwoty 5 598,28 zł od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku, od kwoty 5 348,28 zł od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia 30 marca 2018 roku, od kwoty 5 248,28 zł od dnia 31 marca 2018 roku do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu tego pisma powód wskazał, iż pozwany już po złożeniu pozwu dokonał wpłat: w dniu 20 lutego 2018 roku na kwotę 250,00 zł, w dniu 22 stycznia 2018 roku na kwotę 100,00 zł i w dniu 30 marca 2018 na kwotę 100,00 zł. W treści pisma powód nie określił jednak czy cofnięcie to powiązane jest ze zrzeczeniem się roszczenia. Stąd w dniu 26 kwietnia 2018 roku zobowiązano pełnomocnika powoda do złożenia oświadczenia, czy częściowe cofnięcie pozwu związane jest ze zrzeczeniem się roszczenia, w terminie 14 dni pod rygorem uznania, że cofnięcie pozwu wynikające z pisma z dnia 09 kwietnia 2018 roku nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia – wezwanie doręczono w dniu 2 maja 2018 roku. W otwartym terminie do złożenie oświadczenie – w dniu 7 maja 2018 roku – powód złożył pismo procesowe z dnia z dnia 04 maja 2018 roku, w którym oświadczył, iż cofa pozew w części dotyczącej zapłaty łącznie kwoty 650,00 zł i w tym w zakresie - o wysokość wpłat dokonanych przez pozwanego - zrzekł się roszczenia. W pozostałym zakresie podtrzymał powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5 048,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 5 698,28 zł od dnia złożenia pozwu do dnia 22 stycznia 2018 roku, od kwoty 5 598,28 zł od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku, od kwoty 5 348,28 zł od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia 30 marca 2018 roku, od kwoty 5 248,28 zł od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 19 kwietnia 2018 roku, od kwoty 5 048,28 zł od dnia 20 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu tego pisma powód wskazał, iż pozwany już po złożeniu pozwu dokonał wpłat: w dniu 19 kwietnia 2018 roku na kwotę 200,00 zł, w dniu 20 lutego 2018 roku na kwotę 250,00 zł, w dniu 22 stycznia 2018 roku na kwotę 100,00 zł i w dniu 30 marca 2018 na kwotę 100,00 zł. Opis pisma doręczono pozwanemu w dniu 6 czerwca 2018 roku.

Wreszcie powód złożył w ostatnim piśmie dotyczącym ograniczenie powództwa - z dnia 25 maja 2018 roku – oświadczenie, iż cofa pozew łącznie w części dotyczącej zapłaty kwoty 1 050,00 zł bez zrzeczenia się roszczenia. Ostatecznie wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 4 648,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 5 698,28 zł od dnia złożenia pozwu do dnia 22 stycznia 2018 roku, od kwoty 5 598,28 zł od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia 20 lutego 2018 roku, od kwoty 5 348,28 zł od dnia 21 lutego 2018 roku do dnia 30 marca 2018 roku, od kwoty 5 248,28 zł od dnia 31 marca 2018 roku do dnia 19 kwietnia 2018 roku, od kwoty 5 048,28 zł od dnia 20 kwietnia 2018 roku do dnia 16 maja 2018 roku, od kwoty 4 848,28 zł od dnia 17 maja 2018 roku do dnia 23 maja 2018 roku, od kwoty 4 648,28 zł od dnia 24 maja 2018 roku do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu tego pisma powód wskazał, iż pozwany już po złożeniu pozwu dokonał wpłat: w dniu 16 maja 2018 roku na kwotę 200,00 zł, w dniu 19 kwietnia 2018 roku na kwotę 200,00 zł, w dniu 20 lutego 2018 roku na kwotę 250,00 zł, w dniu 22 stycznia 2018 roku na kwotę 100,00 zł i w dniu 30 marca 2018 na kwotę 100,00 zł. Odpis tego pisma – w związku ze zgłoszeniem się pełnomocnika pozwanego – doręczono pozwanemu poprzez pełnomocnika w dniu 7 czerwca 2018 roku zobowiązując do złożenie oświadczenie czy pozwany wyraża zgodę na cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia.

W piśmie procesowym złożonym w dniu 11 czerwca 2018 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu. Pozwany nie kwestionuje faktu zawarcia z Bankiem (...) S.A. umowy bankowej o nr (...). Wskazywał jednak, iż przedmiotową umowę zawarł na prośbę siostry żony, która nie spełniała

warunków do uzyskania kredytu, a która zobowiązała się spłacać zaciągnięte dla niej przez pozwanego zobowiązanie. Pozwany przekazał środki uzyskane z kredytu siostrze żony i według jego wiedzy siostra żony dokonywała regularnie spłaty zobowiązania. Pozwany nie posiadał jakichkolwiek informacji o zwłokach czy braku płatności wymagalnych rat zaciągniętego zobowiązania, a także o wypowiedzeniu umowy przez bank czy też cesji wierzytelności. Pozwany zaprzeczył natomiast, aby w dniu 01 czerwca 2016 roku zawarł z powodem jakąkolwiek ugodę. Podkreślił, iż podpis złożony pod przedłożoną przez powoda ugodą nie jest jego podpisem. Wyraził przypuszczenie, że podpis mogła złożyć siostra żony lub jego żona, z którą pozostaje w konflikcie i która od jakiegoś czasu przejmuje korespondencje do niego. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia w całości roszczeń objętych pozwem. Nie wyraził również zgody na cofnięcie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 12 grudnia 2012 roku pozwany M. T. zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu o numerze (...), na mocy której kredytodawca wypłacił pozwanemu umówioną kwotę kredytu. Spłatę zobowiązania rozłożono na rat.

(bezsporne)

Pozwany przekazał środki uzyskane z kredytu siostrze swojej żony, która zobowiązała się wobec pozwanego spłacać zobowiązania wynikające z umowy kredytu.

(bezsporne)

W dniu 50 listopada 2015 roku Bank (...) S.A zawarł z P. (...) z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była m.in. wierzytelność pochodząca z umowy z dnia 17 grudnia 2012 roku zawartej z pozwanym o numerze (...), na którą składały się: kapitał w wysokości 6.373,20 zł odsetki w kwocie 409,00 zł oraz koszty w wysokości 5,93 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 18-23, wyciąg z elektronicznego załącznika k. 24)

Powód dysponuje ugodą z dnia 1 czerwca 2016 roku, której przedmiotem jest wierzytelność wynikająca z zawartej między pozwanym a Bankiem (...) S.A. umową kredytu z dnia 17 grudnia 2012 roku nr (...), w której jako strony umowy ugody wskazana dłużnika M. T. oraz wierzyciela P. (...) z siedzibą we W.. Z treści ugody wynika, iż dłużnik złożył oświadczenie, iż uznaje wierzytelność pieniężną wynikającą z umowy nr (...) z dnia 17 grudnia 2012 roku w łącznej kwocie 6.307,92 zł na dzień 29 kwietnia 2016 roku i zobowiązuje się do spłaty należności głównej wraz z odsetkami umownymi. Spłata zobowiązania w łącznej wysokości 7.219,20 zł została rozłożona na 36 miesięczne raty w wysokości: 200,00 zł pierwsze 25 raty i 219,20 zł ostatnia rata. W treści ugody wskazano, iż w razie gdy wysokość oprocentowania ugody stanie się wyższa niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych, oprocentowanie ugody zostanie obniżone do wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych. W przypadku opóźnienia w płatnościach stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel zastrzegł sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia, oraz zastrzegł prawo do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, obowiązującej w dacie powstania opóźnienia. W ugodzie wskazano również, że uгода ta nie stanowi odnowienia zobowiązania będącego jej przedmiotem w rozumieniu art. 506 k.c. Uгода podpisana została przez wierzyciela oraz w miejscu przeznaczonym na podpis osoby zadłużonej opatrzona podpisem o treści (...)

(dowód: uгода z dnia 1 czerwca 2016 roku. k. 105- 106)

Podpis o treści (...) sporządzony w pozycji „Osoba zadłużona miejsce na czytelny podpis (imię i nazwisko)”, na ugodzie z dnia 1 czerwca 2016 roku nie został nakreślony przez pozwanego.

(dowód: opinia biegłego z zakresu grafologii Pawła Gumowskiego z dnia 28 września 2018 roku k. 121 – 140)

W związku z zawarciem ugody dokonywane był nie przez pozwanego wpłaty w łącznej wysokości 1.400 zł.

(bezsporne)

W związku z zaprzestaniem wpłat w dniu 20 kwietnia 2017 roku powód sporządził pisma – wypowiedzenie ugody w sprawie. W tym samym dniu pismo zostało przesłane na adres pozwanego.

(dowód: wypowiedzenie ugody z dnia 20 kwietnia 2017 roku wraz z dowodem nadania k. 25 i 26)

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 6 października 2017 roku.

(porównaj adnotacja na wydruku z systemu epu k. 2)

W toku procesu zapłacona została nie przez pozwanego należność w łącznej wysokości 1.050 zł

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej – jak twierdził - z pozwanym w dniu 1 czerwca 2016 roku ugody, której przedmiotem była wierzytelność nabyta od pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A, a powstała z powodu nie wywiązania się przez pozwanego z zawartej z bankiem w dniu 17 grudnia 2012 roku umowy bankowej nr (...). Pozwany M. T. przyznał, iż łączyła go z pierwotnym wierzycielem umowa kredytu, lecz zaprzeczył, aby zawarł z powodem ugodę dotyczącą spłaty wierzytelności. Wskazał, iż zobowiązania to regulować miała siostra jej żony i nie miał żadnej wiadomości, że wierzytelność nie jest uregulowana, a ponieważ powstała w 2012 roku podniósł zarzut przedawnienia.

Uzasadniając roszczenie powód odwołał się do zawartej – jak wywodził – z pozwanym umowy ugody dotyczącej spłaty zaległego świadczenia. W celu wykazania tej okoliczności złożył umowę ugody. Pozwany zaprzeczył, aby zawarł z powodem tę ugodę. Okoliczność ta została wykazana opinią biegłego z zakresu grafologii Pawła Gumowskiego z dnia 28 września 2018 roku, który potwierdził, iż podpis na ugodzie w miejscu przeznaczonym dla dłużnika o treści (...) nie został uczyniony przez pozwanego. Sąd uznał powołaną opinię za w pełni wiarygodną jako jednoznaczną, rzeczową i logiczną. Opinia została doręczona stronom i żadna ze stron jej nie zakwestionowała, mimo zakreślenia terminu do złożenia ewentualnych zastrzeżeń.

W tej sytuacji za niewykazane uznać należy twierdzenie powoda o ustaleniu z pozwanym treści stosunku zobowiązaniowego ugodą z dnia 1 czerwca 2016 roku. Zauważyć należy, iż w treści uzasadnienia pozwu powód określając zobowiązania pozwanego odwołał się właśnie do postanowień tej ugody. Uzasadniając wysokość roszczenia wskazał więc ogólną kwotę zadłużenia wynikającą z umowy kredytowej ustaloną w ugodzie (bez określenie w jaki sposób zobowiązania to zostało ustalone i jakie należności składały się na tak ustaloną globalnie kwotę) oraz uzasadniał wysokość i wymagalność roszczenia w zakresie odsetek określonych w treści ugody. Również realizowane na rzecz powoda wpłaty rozliczone zostały z powołaniem na zasady wnikające z postanowień zakwestionowanej ugody. Wobec braku podstaw do ustalenia, iż uгода, na którą powód się powołuje, została przez pozwanego zawarta, brak jest podstaw do wywodzenia obowiązków pozwanego, które z ugody tej miałyby wynikać.

Niewątpliwie uгода, na którą powoływał się powód związana była z zaciągnięciem przez pozwanego kredytu u pierwotnego wierzyciela i zobowiązania wynikające z treści tej umowy wiążą powoda, a wobec ustalenia - na podstawie niekwestionowanych okoliczności i w oparciu o złożone dowody - nabycia wierzytelności z tego tytułu przez powoda, uprawnienia te przejęte zostały przez powoda.

Dla ustalenia zasadności roszczenia w związku z nabytą wierzytelności powód – jako strona wywodząca z tych okoliczności skutki prawne - winien wykazać okoliczności z tego wynikające, a więc treść zobowiązania kredytobiorcy wynikającą z zawartej umowy kredytu.

Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wiarytelność jej przysługuje - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wiarytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie powód nie tylko nie przedstawił żadnych dowodów dotyczących zobowiązania kredytowego – poza numerem oraz datą zawarcia umowy nie wskazał nawet jakichkolwiek informacji dotyczących treści zawartej umowy – w tym wysokości zobowiązania, kwoty wypłaconych należności, zastrzeżonych opłat oraz odsetek, a także sposobu i terminów spłaty zobowiązania. Informacji tych nie tylko nie określił w treści pozwu, ale nie uzupełnił po tym jak pozwany - kwestionując obowiązek zapłaty - zakwestionował zawarcie ugody z powodem. Wobec zakwestionowania należności przez pozwanego ciężar ich wykazania spoczywał na powodzie. Nie ustalenie treści obowiązków wynikających z umowy kredytu uniemożliwia dokonanie oceny roszczenia powoda, a zatem uwzględnienia dochodzonego roszczenia zwłaszcza, że również dokonywane wpłaty na rzecz powoda rozliczane były zgodnie z zasadami określonym w zakwestionowanej ugodzie, nie zaś zgodnie z zasadami wynikającymi z umowy kredytowej.

W zakresie ewentualnych roszczeń powoda pozwany podniósł również zarzut przedawnienia, przy czym oświadczenie to złożone zostało w piśmie procesowym z dnia 11 czerwca 2018 roku.

W tym miejscu wskazać należy na przepisy ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104) nowelizującej kodeks cywilny od dnia 9 lipca 2018 roku, zawierającej przepisy intertemporalne, w tym art. 5 ust. 4 stanowiący, że roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie nowelizacji ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym przepisami znowelizowanymi. Oznacza to, że po wejściu w życie ustawy przedawnienie takiego roszczenia jest brane przez sąd pod uwagę bez względu na zarzut pozwanego (art. 117 § 2¹ k.c.), jeżeli do tego czasu nie podniesiono w sprawie zarzutu przedawnienia.

Przenosząc powyższe regulacje na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwanego M. T. oraz poprzednika prawnego powoda łączyła umowa bankowa dotycząca przekazania pozwanemu przez bank pieniędzy z obowiązkiem zwrotu. Niewątpliwie pozwany - będący stroną tej umowy - był konsumentem, a bank przekazujący mu pieniądze przedsiębiorcą.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej dla roszczeń związane z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata. Z kolei art. 120 § 1 k.c. stanowił, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Istotną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona umowy, na podstawie której dochodzone są roszczenia, a które wiążą się z tą działalnością.

W niniejszej sprawie powód wywodził, iż pozwany zawarł z podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą umowę dotyczącą świadczenia usług bankowych w dniu 17 grudnia 2012 roku. Od tego czasu do dnia złożenia pozwu w niniejszej sprawie tj. 6 października 2017 roku upłynęło prawie pięć lat, a powód nie wykazał, w jaki sposób ukształtowany został stosunek stron umowy bankowej dotyczący terminu realizowania świadczenia przez pozwanego. Zauważyć należy, iż powód nie ustosunkował się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia po zgłoszeniu tego zarzutu, natomiast już w uzasadnianiu pozwu zawarł stanowisko dotyczące przedawnienia roszczenia i wpływu zawartej ugody na bieg terminu przedawnienia. Zawierając już w treści uzasadniania pozwu stanowisko dotyczące przedawnienia roszczenia powód uznawał, iż istniała potrzeba

ustosunkowania się do ewentualnego zarzutu przedawnienie i podkreślenia znaczenia dla oceny prawnej tego zarzutu zawarcia ugody między stronami. W toku procesu ustalono jednak, że ugoda na którą powoływał się powód nie została przez pozwanego zawarta.

Biorąc powyższe pod uwagę brak było podstaw do uwzględniania dochodzonego przez powoda wobec pozwanego roszczenia w jakimkolwiek zakresie.

Zauważyć należy, iż w toku procesu powód modyfikował żądanie, trzykrotnie składając oświadczenie o ograniczeniu roszczenia – częściowym cofnięciu powództwa z powodu częściowego zaspokojenia należności. Pozwany podkreślał jednak, iż to nie on realizował wpłaty – realizacja wpłat związana była z wykonywaniem ugody przez osobę, która podjęła to zobowiązanie. Oświadczenie o cofnięciu pozwu nakłada jednak na sąd obowiązek oceny skutków tej czynności strony, w celu rozważenia umorzenia postępowania w zakresie, w który powód skutecznie dokonał cofnięcia pozwu.

Cofnięcie pozwu jest wyrazem prawa powoda do dysponowania przedmiotem procesu. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (§2). Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (§3).

Po rozpoczęciu rozprawy pozew może być więc cofnięty bez zezwolenia pozwanego tylko w razie złożenia przez powoda oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia.

W niniejszej sprawie powód zawarł oświadczenie o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia tylko w zakresie kwoty 650 zł - porównaj pismo procesowe z dnia 4 maja 2018 roku (k. 70) doręczone pozwanemu w dniu 6 czerwca 2018 roku (k. 91). W zakresie oświadczenie o cofnięciu pozwu złożonego w piśmie z dnia 25 maja 2018 roku, oświadczenie to faktycznie dotyczy cofnięcia pozwu co do kwoty 500 zł (łącznie powód nie podtrzymywał powództwa w zakresie 1.050 zł). Chociaż w piśmie tym powód oświadczył, że cofa pozew w części dotyczącej kwoty 1.050, zł bez zrzeczenia się roszczenia, oświadczenie o zrzeczeniu się roszczenia co do kwoty 650 zł powód zawarł już w piśmie 4 maja 2018 roku i z chwilą jego doręczenie pozwana uznać należy je za skutecznie złożone. Do skutecznego cofnięcia pozwu wymagana była więc zgoda pozwanego jedynie w zakresie kwoty 500 zł. W związku z tym, że pozwany w zakreślonym terminie złożył oświadczenie, iż nie wyraża zgody na cofnięcie powództwa, oświadczenie powoda o cofnięciu pozwu w tym zakresie uznać należało za nie skuteczne.

W tej stacji sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowania w zakresie żądania zapłaty kwoty 650 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił.

Rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c. sąd zasądził na rzecz pozwanego koszty procesu w całości, uwzględniając, jako koszty celowej obrony koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.800 zł w oparciu o §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zmian.), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł., a także wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego w zakresie, w jakim pokryte one zostały z zaliczki wpłaconej przez pozwanego - w kwocie 500 zł. Takie orzeczenie o kosztach uzasadnia wydane rozstrzygnięcie, a więc wynik zakończonej sprawy. Zauważyć bowiem należy, iż nie można uznać roszczenia powoda wobec pozwanego za zasadne w jakiegokolwiek części, a więc również w zakresie objętym oświadczeniem o cofnięciu powództwa - i to zarówno połączonym ze zrzeczeniem się roszczenia (co do którego nastąpiło umorzenie postępowania) jaki i w części, w której powód nie połączył cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia. W szczególności wskazać należy, iż z przepisu art. 203§2 k.p.c. wynika jednoznacznie, iż w przypadku cofnięcia pozwu zwrot kosztów postępowania przysługuje właśnie pozwanemu. Co prawda zasada ta doznaje ograniczenia w sytuacji, gdy cofnięcie pozwu związane jest z zaspokojeniem powoda w toku procesu i taką właśnie przyczynę nie popierania powództwa wskazał powód, składając oświadczenie o cofnięciu pozwu.

Zauważyć jednak należy, iż pozwany po wdaniu się w spór co do istoty sprawy od początku konsekwentnie wskazywał, iż wpłaty realizowane w związku z zawarciem ugody nie pochodziły o niego. Nie mogą być więc traktowane jako wyraz nie kwestionowania przez niego roszczenie. Przeciwnie - pozwany konsekwentnie wskazywał na niezasadność całego dochodzonego w sprawie roszczenie, a sąd dokonując oceny w niniejszej sprawie podzielił stanowisko powoda o braku podstaw do uznania za zasadne żądania powoda w jakiegokolwiek części.

W przedmiocie kosztów sądowych wynikających z pkt. 4 wyroku –kwoty 147,60 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie biegłego w zakresie nieznajdującym pokrycia w zaliczce uiszczonej przez pozwanego, pokrytych tymczasowa przez Skarb Państwa, sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2018 roku poz. 300 z póź. zmian) w związku z art. 98 k.p.c.